Бачиш, любий, тебе знову немає в місті. Десь ти поїхав на світанку. Закричала брама, колеса машини легко розітнули нічні калюжі. Ти вже був у кінці провулку, коли вимкнули світло в твоїй кімнаті. В машині стало темно, як у норі.

Я це відчула, бо стояла на балконі, долинув шурхіт тільки одних коліс. Твої велетні-руки лежали на кермі похмуро.

І я згадала, як ти ловиш мою долоню, наче пелюстку, у повітрі.

Машина сховалася в долинці. Потім стрімко злетіла на пагорб і зникла у гриві мосту. Я подумала, вперше подумала, що ми вже ніколи не побачимось. Не злись, любий. Знаю, ти зараз можеш зім’яти цей папір і вигукнути: "Маразм!"

Бо я вже виїздила. Ішла з валізкою на маленьку залізничну станцію, щоб нікого не зустріти. Брала квиток на перший потяг. Знаходила нову роботу. Нове житло і нових друзів. На новому місці можна було вжитися.

Але наставав той вечір, — очі вростали в шибку, а скло проломлювало темінь. Я хапалася за телефон. Коли людина переживе клінічну смерть, як вона цінує силу життя! Ти обзивався на тому кінці проводу. Спочатку говорив хрипло і тихо: "Алло…" Потім повторював голосніше, і зрештою тривожно кричав: "Алло, алло, не мовчіть! Говоріть же!"

Після довгої розлуки, мов після клінічної смерті, відчувала — нічого нема сильнішого за це почуття. Нічого ріднішого за цей голос. І я поверталася з Петербурга, Гурзуфа, Новгорода. Приходила до тієї ж школи, клала трудову перед тим же директором.

А за день чи два по тому ми випадково зустрічалися на вулиці. Як бентежно вищали гальма твоєї машини! Як ти вилітав з кабіни, як захлинаючись від гніву, образи чи несподіваної радості й горланив:

— Чого ти сюди приперлася?

А ось позавчора ти прямо на вулиці став мене цілувати, а потім затягнув у машину, і ми поїхали назустріч листопаду. Ліс був схожим на царські палати. Все сяяло міддю золотом і рубіном.

У полі гуляв вихор і розносив скирту соломи. Ми бігали посеред того буревію і раптом за кілька кроків побачили лисеня. Ти сказав:

— Давай заберемо, я одвезу його до матері. Хай підгодує, а потім випустимо.

Лисеня не підпустило нас на відстань простягнутої руки. Стрімко злетіло і сховалося в бур’янах. Неподалік ми побачили калюжу крові, напевне, хтось уполював стару лисицю.

Ми вийшли на польову дорогу, що металася між пагорбами, наче боялася майбутнього. Подумалося: от би рушити цією дорогою, куди вона приведе. А потім вийти на тому місці і поставити курінь на все життя.

Ти мовчав, а потім заговорив уривками, так, ніби між словами виривалося полум’я шаленої пристрасті.

Не знаю, що ти казав. Вітер розкидав мою зачіску, ти ловив губами пасма. Ми заплуталися в батогах хмелю, що вже осипався. Ми обплелися білою травою, що мов ієрогліфи розсипалася підгір’ям. І вивітрилась, і висохла, і що вона хотіла написати, один Бог відає.

А потім, а потім, а потім! Мене заповнювало неможливе, далеке, уявне материнство. А ти щось городив про несправжність кохання. Про те, що жінки, хочуть мати чоловіків під підбором. І коли зачиняв дверцята машини, вони так загарчали, мов хотіли тебе загризти.

Я лишилася на тій зляканій польовій дорозі, що боялася майбутнього. Захотілося негайно, в цю мить залізти в чиюсь теплу нору й облизатися.

Звернула на стежку в гущавину лісу. Десь же мучиться те лисеня, в якого застрелили матір! І коли знайшла затишне провалля та засипалася листям, неподалік розпачливо заголосила твоя машина.

Ми більше не зустрічалися і вже не зустрінемось. Бачиш, любий, це навіть добре, що тебе знову немає в місті. Я поллю на балконі квіти, візьму валізу і тихо вийду з під'їзду.

Коли ти повертатимешся, вони радо засміються тобі назустріч і заплещуть у долоні… Ти вийдеш з машини й гукнеш: "Ей, партизанко, виходь!" А коли побачиш, що там живуть чужі люди, зсутулений, як розбитий ліхтар, повернешся до машини.

Ти згадаєш, скільки років ми були разом. І як захотіли повінчатися, а ти зупинив напівдорозі машину, вигукнув:

— Не одягну хомут на шию!

І обірвав мої руки на своїх плечах.

Може ти захочеш поїхати до наших дерев, до хмелю, до згаслих квіточок на узбіччі?

Десь там ходить осиротіле лисеня і не знає, кого шукати.